

ມາຮູ້ຈັກເຮົາເອງ: ສິນລະລຶກ, ພຣະວິຫານ, ແລະ ການເສຍສະລະໂດຍການຮັບໃຊ້

ໂດຍ ແອວເດີ ຣໍເບີດ ດີ ແຮວ

ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ບອກສານຸສິດຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບລູກຊາຍຜູ້ໄດ້ໜີຈາກພໍ່ທີ່ຮັ່ງມີຂອງລາວ, ໄດ້ເດີນທາງໄປຕ່າງປະເທດ, ແລະ ຈັບຈ່າຍມູນມໍລະດົກຂອງລາວຈົນໝົດ. ເມື່ອມີຄວາມອິດຢາກ, ຊາຍໜຸ່ມຄົນນັ້ນໄດ້ເຮັດວຽກເປັນຄົນເກືອໝູ. ລາວທົ່ວຫລາຍຈົນຢາກກິນອາຫານຂອງໝູ.

ໂກຈາກບ້ານ, ໂກຈາກບ່ອນທີ່ລາວຢາກຢູ່, ແລະ ໃນຄວາມຕົກທຸກໄດ້ຍາກທີ່ສຸດ, ບາງສິ່ງທີ່ສຳຄັນທາງນິລັນດອນໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງຊາຍໜຸ່ມຄົນນີ້. ໃນພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, “ລາວກໍສຳນຶກຕົວໄດ້.”¹ ລາວຈື່ໄດ້ວ່າ ລາວເປັນໃຜ, ໄດ້ຮັບຮູ້ສິ່ງທີ່ລາວຄິດຮອດ, ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຢາກໄດ້ຮັບພອນທີ່ມອບໃຫ້ລ້າງຢູ່ໃນບ້ານຂອງພໍ່ລາວ.

ຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຮົາ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຕອນມືດມົນ, ມີການທ້າທາຍ, ໂສກເສົ້າ, ຫລື ຕອນເຮັດບາບ, ເຮົາອາດຮູ້ສຶກເຖິງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຕືອນເຮົາວ່າ ເຮົາເປັນບຸດ ແລະ ທິດາແທ້ໆຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຜູ້ເປັນທ່ວງເປັນໄຍ, ຜູ້ຮັກເຮົາ, ແລະ ເຮົາອາດປາຖະໜາຢາກໄດ້ພອນທີ່ພຽງແຕ່ພຣະອົງສາມາດມອບໃຫ້. ໃນເວລາເຫລົ່ານັ້ນ ເຮົາຄວນພະຍາຍາມ ມາ ຮູ້ຈັກ ເຮົາເອງ ແລະ ກັບມາສູ່ຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ.

ພອນເຫລົ່ານີ້ເປັນຂອງລູກໆທັງປວງຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. ຄວາມປາຖະໜາພອນເຫລົ່ານັ້ນ, ຮ່ວມທັງຊີວິດທີ່ມີຄວາມຊື່ນຊົມ ແລະ ຄວາມສຸກ, ເປັນພາກສ່ວນທີ່ສຳຄັນໃນແຜນຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນສຳລັບເຮົາແຕ່ລະຄົນ. ສາດສະດາແອວມາໄດ້ສອນວ່າ, “ເຖິງແມ່ນຫາກທ່ານຈະເຮັດບໍ່ໄດ້ຫລາຍໄປກວ່າປາຖະໜາທີ່ຈະເຊື່ອກໍຂໍໃຫ້ຄວາມປາຖະໜານີ້ເກີດຜົນໃນທ່ານ.”²

ເມື່ອຄວາມປາຖະໜາທາງວິນຍານຂອງເຮົາເພີ່ມຂຶ້ນ, ເຮົາຈະກາຍເປັນຜູ້ກຸ້ມຕົນເອງທາງວິນຍານຫລາຍຂຶ້ນ. ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະຊ່ອຍຄົນອື່ນ, ຕົນເອງ, ແລະ ຄອບຄົວໃຫ້ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງໄດ້? ເຮົາຈະເພີ່ມພະລັງໃຫ້ແກ່ຄວາມປາຖະໜາຂອງເຮົາເພື່ອກັບໃຈ, ກາຍເປັນຄົນມີຄ່າຄວນ, ແລະ ອິດທິພົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະຊ່ອຍເຫລືອຄົນໜຸ່ມ ແລະ ຄົນໂສດ ເຮັດໃຫ້ຄວາມປາຖະໜານີ້ເກີດຢູ່ໃນພວກເຂົາ ຈົນກວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຫລື້ອມໃສ ແລະ ກາຍເປັນ “ໄພ່ພົນທີ່ແທ້ຈິງໂດຍການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດ”?³

ເຮົາກາຍເປັນຄົນເຫລື້ອມໃສ ແລະ ກຸ້ມຕົນເອງທາງວິນຍານ ເມື່ອເຮົາດຳລົງຊີວິດຕາມພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາດ້ວຍການອະທິຖານ—ຜ່ານການຮັບສິນລະລຶກຢ່າງມີຄ່າຄວນ, ການມີຄ່າຄວນສຳລັບໃບຮັບຮອງເຂົ້າພຣະວິຫານ, ແລະ ການເສຍສະລະເພື່ອຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ.

ໃນການຮັບສິນລະລຶກຢ່າງມີຄ່າຄວນ, ເຮົາຈື່ວ່າເຮົາ ເຮົາໄດ້ຕໍ່ພັນທະສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໃນຕອນຮັບບັບຕິສະມາ. ເພາະໃນການເຮັດໃຫ້ສິນລະລຶກເປັນປະສົບການຊຳລະລ້າງແຕ່ລະອາທິດໄດ້ນັ້ນ, ເຮົາຕ້ອງຕຽມຕົນເອງ ກ່ອນ ໄປປະຊຸມສິນລະລຶກ. ເຮົາເຮັດສິ່ງນີ້ໂດຍການປະວຽກງານປະຈຳວັນ ແລະ ການພັກຜ່ອນຢ່ອນອາລົມ ແລະ ປະຄວາມຄິດ ຫລື ຄວາມເປັນຫ່ວງເປັນໄຍທາງໂລກ. ເມື່ອເຮົາເຮັດ, ເຮົາຈະຈັດຫ້ອງຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາໄວ້ສຳລັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ແລ້ວເຮົາຈະຕຽມພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະໄຕ່ຕອງກ່ຽວກັບການຊົດໃຊ້. ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນການພຽງແຕ່ຄິດກ່ຽວກັບຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ການໄຕ່ຕອງຂອງເຮົາຈະຊ່ອຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ຮັບຮູ້ວ່າ ຜ່ານການເສຍສະລະຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ເຮົາມີຄວາມຫວັງ, ໂອກາດ, ແລະ ພະລັງທີ່ຈະປ່ຽນຊີວິດຂອງເຮົາດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈແທ້ໆ.

ເມື່ອເຮົາຮ້ອງເພງສິນລະລຶກ, ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຄຳອະທິຖານສຳລັບສິນລະລຶກ, ແລະ ຮັບສິນລະລຶກຮັບເອົາພຣະກາຍ ແລະ ໂລຫິດຂອງພຣະອົງ, ເຮົາໄດ້ສະແຫວງຂໍການໃຫ້ອະໄພສຳລັບບາບ ແລະ ຄວາມຂາດຕົກບົກພ່ອງຂອງເຮົາ. ເຮົາຄິດກ່ຽວກັບຄຳສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດ ແລະ ຮັກສາລະຫວ່າງອາທິດທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ໄດ້ເຮັດຂໍ້ຜູກມັດທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໃນລະຫວ່າງອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງ.

ພໍ່ແມ່ ແລະ ຜູ້ນຳທັງຫລາຍ, ທ່ານສາມາດຊ່ອຍເຫລືອຄົນໜຸ່ມໃຫ້ມີປະສົບການກັບພອນທີ່ປຽບທຽບບໍ່ໄດ້ຂອງສິນລະລຶກ ໂດຍການຈັດຫາໂອກາດພິເສດໃຫ້ພວກເຂົາເພື່ອສຶກສາ, ສົນທະນາ, ແລະ ພົບເຫັນຄວາມຄາລະວະຂອງການຊົດໃຊ້ໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ສອນກັນແລະກັນຈາກປະສົບການຂອງພວກເຂົາເອງ.

ພໍ, ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດ, ແລະ ຝ່າຍປະທານກຸ່ມໂຄຣຣາມິໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບພິເສດທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອຜູ້
ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂຣນ ເພື່ອຕຽມປະຕິບັດໜ້າທີ່ສິນລະລຶກທີ່ສັກສິດຂອງພວກເຂົາ. ການຕຽມ
ນີ້ຕ້ອງໄດ້ເຮັດຕະຫລອດທັງອາທິດໂດຍການດຳລົງຊີວິດຕາມມາດຕະຖານຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ. ເມື່ອຊາຍ
ໜຸ່ມຕຽມພ້ອມ, ໃຫ້ພອນ, ແລະ ຢາຍສິນລະລຶກໃນການມີຄຳຄວນ ແລະ ຄາລະວະ, ເຂົາເຈົ້າເຮັດຕາມ
ຕົວຢ່າງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດແທ້ໆດັ່ງໃນອາຫານແລງຄາບສຸດທ້າຍ⁴ ແລະ ກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງ
ພຣະອົງ.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າສິນລະລຶກໄດ້ໃຫ້ໂອກາດເຮົາເພື່ອ ມາ ຮູ້ຈັກເຮົາເອງ ແລະ ປະສົບກັບ “ການ
ປ່ຽນແປງອັນຍິ່ງໃຫຍ່” ເກີດຂຶ້ນໃນໃຈ⁵—ເພື່ອຈື່ຈຳວ່າເຮົາເປັນໃຜ ແລະ ເຮົາປາຖະໜາສິ່ງໃດຫລາຍທີ່ສຸດ.
ເມື່ອເຮົາຕໍ່ພັນທະສັນຍາທີ່ຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດ, ເຮົາຈະມີເພື່ອຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເພື່ອນຳພາເຮົາ
ກັບຄືນໄປສູ່ທີ່ປະທັບຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. ບໍ່ແປກແນວໃດທີ່ເຮົາຖືກບັນຊາໃຫ້ “ປະຊຸມກັນເລື້ອຍໆ
ເພື່ອຮັບສ່ວນເຂົ້າຈີ່ ແລະ ນ້ຳ”⁶ ແລະ ເພື່ອຮັບສິນລະລຶກແກ່ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາ.⁷

ຄວາມປາຖະໜາຂອງເຮົາທີ່ຈະກັບຄືນໄປຫາພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຈະເພີ່ມຂຶ້ນ, ນອກເໜືອໄປຈາກສິນລະ
ລຶກແລ້ວ, ເມື່ອເຮົາມີຄຳຄວນສຳລັບໃບຮັບຮອງເຂົ້າພຣະວິຫານ. ເຮົາມີຄຳຄວນໂດຍການເຊື່ອຟັງ ແລະ
ຍິດໝັ້ນຕໍ່ພຣະບັນຍັດສະເໝີ. ການເຊື່ອຟັງນີ້ ແມ່ນເລີ່ມຕົ້ນຕອນຍັງນ້ອຍ ແລະ ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຜ່ານປະສົບ
ການໃນຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂຣນ ແລະ ໃນອົງການຍິງໜຸ່ມລະຫວ່າງປີທີ່ຕຽມພ້ອມ. ແລ້ວ, ຫວັງ
ວ່າປະໂລຫິດ ແລະ ກຸນລະສະຕິຈະຕັ້ງເປົ້າໝາຍ ແລະ ຕຽມຕົນເອງໂດຍສະເພາະສຳລັບການຮັບເອົາ
ຂອງປະທານສັກສິດ ແລະ ຜະນຶກຢູ່ໃນພຣະວິຫານ.

ແມ່ນຫຍັງຄືມາດຕະຖານຂອງຜູ້ຖືໃບຮັບຮອງ? ພຣະທຳເພງສັນລະເສີນໄດ້ເຕືອນເຮົາວ່າ:

“ໃຜມີສິດຂຶ້ນໄປເທິງທີ່ເນີນພູຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແດ່? ໃຜອາດເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານອັນບໍລິສຸດ?

“ພວກທີ່ບໍລິສຸດໃນຄວາມຄິດ ແລະ ການກະທຳ.”⁸

ການມີຄຳຄວນຖືໃບຮັບຮອງເຂົ້າພຣະວິຫານໄດ້ເພີ່ມພະລັງໃຫ້ແກ່ເຮົາເພື່ອຮັກສາພັນທະສັນຍາຂອງ
ພຣະວິຫານ. ເຮົາຈະໄດ້ຮັບພະລັງນັ້ນໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາໄດ້ຮັບປະຈັກພະຍານເຖິງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ,
ພຣະເຢຊູ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຄວາມຈິງແທ້ຂອງການຊົດໃຊ້, ແລະ ຄວາມຈິງແທ້ຂອງສາດສະດາ
ໂຢເຊັບ ສະມິດ ແລະ ການພື້ນຟູ. ເຮົາສະໜັບສະໜູນຜູ້ນຳຂອງເຮົາ, ເຮັດກັບຄອບຄົວຂອງເຮົາດ້ວຍ

ຄວາມອ່ອນໄຫວ, ຍິນເປັນພະຍານເຖິງສາດສະໜາຈັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໄປຮ່ວມ
ປະຊຸມໂບດ, ໃຫ້ກຽດແກ່ພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ, ບັນລຸໜ້າທີ່ຂອງການເປັນພໍ່ແມ່, ແລະ ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍ
ຄຸນງາມຄວາມດີ. ທ່ານອາດເວົ້າວ່າ ຟັງແລ້ວຄືການເປັນໄພພິນຍຸກສຸດທ້າຍທີ່ຊື່ສັດນໍ! ແມ່ນແລ້ວ.
ມາດຕະຖານຂອງຜູ້ຖືໃບຮັບຮອງເຂົ້າພຣະວິຫານບໍ່ໄດ້ສູງເກີນໄປສຳລັບເຮົາທີ່ຈະບັນລຸໄດ້. ພຽງແຕ່ເປັນ
ການດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ເຮັດຕາມສາດສະດາຢ່າງຊື່ສັດເທົ່ານັ້ນ.

ແລ້ວ, ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ຖືໃບຮັບຮອງເຂົ້າພຣະວິຫານທີ່ໄດ້ຮັບຂອງປະທານສັກສິດແລ້ວ, ເຮົາໄດ້ຕັ້ງແບບ
ແຜນຂອງການດຳລົງຊີວິດເໝືອນດັ່ງພຣະຄຣິດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຮ່ວມດ້ວຍການເຊື່ອຟັງ, ການເສຍສະລະເພື່ອ
ຮັກສາພຣະບັນຍັດ, ການຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ການມີຄວາມຄິດ ແລະ ການກະທຳທີ່ບໍລິສຸດ, ແລະ ມອບ
ຕົນເອງເພື່ອສ້າງສາອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜ່ານການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ໂດຍການ
ເຮັດຕາມແບບແຜນຂັ້ນພື້ນຖານນີ້ຢ່າງຊື່ສັດ, ແລ້ວເຮົາຈະໄດ້ຮັບອຳນາດຈາກເບື້ອງບົນ⁹ ເພື່ອປະເຊີນການ
ທ້າທາຍຂອງຊີວິດ. ເຮົາຕ້ອງການອຳນາດແຫ່ງສະຫວັນໃນທຸກມື້ນີ້ຫລາຍກວ່າທີ່ຜ່ານມາ. ມັນເປັນອຳນາດ
ທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບພຽງແຕ່ຜ່ານພິທີການຂອງພຣະວິຫານເທົ່ານັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າ ການເສຍສະລະທີ່
ເຮົາໄດ້ເຮັດເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພິທີການຂອງພຣະວິຫານແມ່ນກຸ້ມຄຳກັບຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດ.

ເມື່ອຄວາມປາຖະໜາຂອງເຮົາທີ່ຈະຮຽນ ແລະ ດຳລົງຕາມພຣະກິດຕິຄຸນເພີ່ມຂຶ້ນ, ຕາມທຳມະຊາດແລ້ວ,
ເຮົາຈະສະແຫວງທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກ່າວແກ່ເປໂຕວ່າ, “ເມື່ອເຈົ້າກັບຄືນ
ມາຫາເຮົາແລ້ວ ເຈົ້າຕ້ອງຊູແຮງບັນດາພິນ້ອງຂອງເຈົ້າໄວ້.”¹⁰ ຂ້າພະເຈົ້າປາບປັ້ມຄົນໜຸ່ມໃນທຸກວັນນີ້ມີ
ຄວາມປາຖະໜາຫລາຍທີ່ສຸດທີ່ຈະຮັບໃຊ້ ແລະ ເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນ—ເພື່ອສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງຢູ່ໃນ
ໂລກນີ້. ພວກເຂົາກໍມີຄວາມປາຖະໜາຢາກໄດ້ຮັບຄວາມສຸກທີ່ການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາກໍມາໃຫ້ນຳອີກ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນເປັນສິ່ງຫຍຸ້ງຍາກສຳລັບຄົນໜຸ່ມທີ່ຈະເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການກະທຳໃນປະຈຸບັນຈະ
ຕຽມພວກເຂົາ ຫລື ປະຕິເສດຈາກໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບໃຊ້. ເຮົາທຸກຄົນມີໜ້າທີ່ອັນຈຳເປັນ¹¹ ທີ່ຈະຊ່ອຍ
ເຫລືອຄົນໜຸ່ມຂອງເຮົາໃນການຕຽມຕົວສຳລັບການຮັບໃຊ້ຕະຫລອດຊີວິດໂດຍການຕຽມພວກເຂົາໃຫ້ກາຍ
ເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງ. ນອກເໜືອໄປຈາກການກຸ້ມຕົນເອງທາງວິນຍານແລ້ວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວມານັ້ນ, ກໍ
ຍັງມີການກຸ້ມຕົນເອງທາງໂລກນຳອີກ, ຊຶ່ງຮ່ວມທັງການສຶກສາຕໍ່ ຫລື ຮັບການຝຶກຝົນວິຊາຊີບຕື່ມອີກ,
ຮຽນເຮັດວຽກງານ, ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມທີ່ມີ. ໂດຍການຫລີກເວັ້ນຈາກໜີ້ສິນ ແລະ ການເກັບທ້ອນເງິນ
ໃນຕອນນີ້, ເຮົາໄດ້ຕຽມຕົວສຳລັບການຮັບໃຊ້ສາດສະໜາຈັກເຕັມເວລາໃນພາຍໜ້າ. ຈຸດປະສົງຂອງການ
ເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງທາງວິນຍານ ແລະ ທາງໂລກເປັນສິ່ງຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ຂຶ້ນຫາບ່ອນສູງກວ່າ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະ
ໄດ້ດຶງຄົນອື່ນຂຶ້ນໃນຍາມຈຳເປັນ.

ບໍ່ວ່າເຮົາຈະເປັນຄົນໜຸ່ມ ຫລື ຄົນເຖົ້າ, ສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດໃນທຸກວັນນີ້ ຈະກຳນົດການຮັບໃຊ້ທີ່ເຮົາຈະສາມາດເຮັດ ແລະ ຊື່ນຊົມກັບອະນາຄົດ. ດັ່ງທີ່ນັກກະວີໄດ້ເຕືອນເຮົາວ່າ, “ໃນທຸກຄຳທີ່ກ່າວ ຫລື ທຸກປາກກາທີ່ຂຽນ, ບໍ່ມີຄຳໃດທີ່ໂສກເສົ້າໄປກວ່າຄຳວ່າ: ‘ຖ້າພຽງແຕ່!’”¹² ຂໍໃຫ້ເຮົາຢ່າດຳລົງຊີວິດດ້ວຍຄວາມເສຍໃຈກັບສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດ ຫລື ບໍ່ໄດ້ເຮັດ!

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງ, ຊາຍໜຸ່ມຜູ້ທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກ່າວເຖິງ, ຊາຍໜຸ່ມທີ່ເຮົາກ່າວເຖິງວ່າເປັນລູກທີ່ເສຍ, *ໄດ້ກັບຄືນບ້ານ*. ພໍ່ຂອງລາວບໍ່ໄດ້ລືມລາວ; ພໍ່ຂອງລາວໄດ້ລໍຖ້າລາວ. ແລະ “ໃນຂະນະທີ່ [ລູກຊາຍ] ຍັງຢູ່ຫ່າງໄກ, ພໍ່ກໍແນມເຫັນລູກ, ແລະ ສົງສານ ຈຶ່ງແລ່ນອອກໄປ, ແລະ ... ກອດລູກ.”¹³ ໃນການກັບມາຂອງລູກ, ລາວໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ຄົນເອົາເຄື່ອງມາໃຫ້ລາວນຸ່ງ, ເອົາແຫວນສຸບໃສ່ດົ້ວມີລາວ, ແລະ ຂ້າງົວສະເຫລີມສະຫລອງ¹⁴—ເຕືອນໃຫ້ຮູ້ວ່າ ພອນທັງຫລາຍຈະບໍ່ຖືກກົດກັນຖ້າຫາກເຮົາອົດທົນຢ່າງຊື່ສັດໃນເສັ້ນທາງກັບຄືນໄປຫາພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ.

ດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍທ້າທາຍເຮົາແຕ່ລະຄົນໃຫ້ເຮັດຕາມຄວາມປາຖະໜາທາງວິນຍານຂອງເຮົາ ແລະ *ມາ ຮູ້ຈັກ ເຮົາເອງ*. ໃຫ້ເວົ້າກັບເຮົາເອງຢູ່ໜ້າແວ່ນແຍງ ແລະ ຖາມວ່າ, “ເຮົາເປັນຈັ່ງໃດເລື່ອງການດຳລົງຊີວິດຕາມພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ?” ເຮົາໄດ້ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງເມື່ອເຮົາສາມາດກ່າວອອກມາວ່າ, “ເຮົາມີຄຳຄວນທີ່ຈະຮັບສິນລະລຶກແຕ່ລະອາທິດ, ເຮົາມີຄຳຄວນທີ່ຈະມີໃບຮັບຮອງ ແລະ ໄປພຣະວິຫານ, ແລະ ເຮົາເສຍສະລະທີ່ຈະຮັບໃຊ້ ແລະ ເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນ.”

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານພິເສດວ່າພຣະເຈົ້າຮັກເຮົາຫລາຍ “ຈົນວ່າໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວທີ່ຖືກກຳເນີດຂອງພຣະອົງ”¹⁵ ໃຫ້ຊົດໃຊ້ແທນບາບຂອງເຮົາ. ພຣະອົງຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ ລໍຖ້າເຮົາ ເຖິງແມ່ນໃນຕອນທີ່ເຮົາຢູ່ຫ່າງໄກ. ເມື່ອເຮົາເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ແລະ ມາຮູ້ຕົວເອງ, ແລ້ວເຮົາຈະ “ຖືກໂອບກອດດ້ວຍອ້ອມແຂນອັນນິລັນດອນຂອງພຣະອົງ”¹⁶ ແລະ ຖືກຕ້ອນຮັບຄືນບ້ານ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານໃນພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

- 1. ລູກາ 15:17.
- 2. ແອວມາ 32:27.
- 3. ໂມໄຊຢາ 3:19.

4. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 26:17–28; ລູກາ 22:1–20.
5. ແອວມາ 5:12; ເບິ່ງ ໂມໄຊຢາ 5:2; ແອວມາ 5:13–14.
6. ໂມໂຣໄນ 6:6.
7. ເບິ່ງ ໂມໂຣໄນ 4:3; Doctrine and Covenants 20:77.
8. ເພງສັນລະເສີນ 24:3–4.
9. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 95:8.
10. ລູກາ 22:32.
11. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 123:11.
12. John Greenleaf Whittier, “Maud Muller,” {73}The Complete Poetical Works of Whittier{74} (1894), 48.
13. ລູກາ 15:20.
14. ເບິ່ງ ລູກາ 15:22–24.
15. ໂຢຮັນ 3:16.
16. 2 ນິໄຟ 1:15.